

igenennem med Omhu, meget snart vil se, slet ikke indlade sig paa at forfølge Utugt, hverken over for Kvinde eller over for Mand i Almindelighed. Det gør det kun under visse ejendommelige Forhold. Manden har man fuldstændig opgivet. Dermed har man opgivet det ene Grundprincip i Forlagsstillersens oprindelige Forslag, nemlig, at vi her i Landet skulle have lige Ret for Kvinder og Mænd, at det er en Uret, naar man over for en Handling, der er begaaet af to Personer i Fællesskab, lader den ene gælde for en Samsundsstøtte, for en af Landets vel meriterede Borgere, medens derimod den anden Part straffes og ned sættes i de skammeløse Klasse. Det gode Princip, som gik igennem Forlagsstillersens oprindelige Forslag, har han til min Beklagelse fuldstændig opgivet. Jeg tror ikke, at den ærede Forlagsstiller vil hente sig Tak derfor af Kvinderne her i Landet, og jeg tror heller ikke, at dette Ting vilde hente sig Tak af dem, om det virkelig vedtog dette lemlestede Forslag. Det har været et af de væsentligste Momenter under hele den Bevægelse, denne Sag har valet her i Landet, at man fra Kvindernes Side betragtede det som en skammelig Uret, der udøves imod dem, at de af Kvinderne, der falde paa dette Omraade, sættes i Fængsel eller spærres inde i Bordeller, men Mændene gælde Dagen efter for lige saa gode, paa dem sættes der ikke Gran af Plet. Jeg siger, at dette, som den ærede Forlagsstiller tidligere havde saa skarpt Dje for, har han mærkelig nok ikke Dje for nu, det er aldeles forsvundet. Jeg forstaaer godt, at han maatte opgive det. Jeg tror, at enhver vilde gysse tilbage for de Konsekvenser, man vilde komme til, naar man vilde begynde at sætte Straf for Mænd, der drev Utugt, og man virkelig vilde gennemføre det 2det Punktum af § 3 i Lovforlaget: „Mandsfolket, som saaledes benytter et Kvindfolk til Utugt mod Bederlag, Penge eller Bengeværdier, straffes med Fængsel eller Bøder“. Jeg frygter for, at hele den danske Statskasses endnu til Stede værende Beholdning vilde blive brugt til Opførelse af Fængsler, hvis virkelig denne Paragraf skulde gennemføres. Derfor undrer det mig ikke, at det er gaaet det ærede Medlem saaledes, at han har maattet fravige dette. Jeg beklager, at han med det samme har opgivet det gode Princip om lige Ret for Mand og Kvinde. Men det er ikke det eneste Princip, der er opgivet.

Det Princip, som den ærede Ordfører nu i en Række af Aar Gaa efter Gang med saa stor Alvor og med saa stor Kraft har hævdet, nemlig, at den offentlige Pro-

stitution skulde affattes, at man skulde bort fra denne Politivilkaarlighed, dette Princip har den ærede Ordfører ogsaa fuldstændig opgivet; det er jo en fuldstændig Begrebsforvirring, naar den ærede Ordfører her staar og taler om, at man ved det Forslag, der er udgaaet fra det relative Flertal i Udvalget, vil ophæve den offentlige Prostitution; det er en fuldstændig Wildfarelse: den offentlige Prostitution vil efter dette Forlags Vedtagelse vedblive at bestaa afkurrat ligesaa fuldt som før, thi den offentlige Prostitution her i Landet hviler paa Straffelovens § 180. Straffelovens § 180 lyder saaledes: „Fruentimmer, som mod Politiets Advarsel søge Erhverv ved Utugt, straffes med Fængsel.“ Det er Straffelovens § 180, og i de tre Ord: „mod Politiets Advarsel“ ligger hele den offentlige Prostitution gemt, det er de tre Ord, der ere Kilden til den offentlige Prostitution her i Landet. Og dem har den ærede Ordfører og det saakaldte relative Flertal, paa hvis Vegne den ærede Ordfører nu med saa stor Varme formanede dette Ting til at slaa dette Uhyre, den offentlige Prostitution ihjel, ladet blive staaende. Men den ærede Ordfører rammer da aldeles ikke dette Uhyre, han lader det fremdeles bestaa — saa snart disse tre Ord blive staaende, saa bestaar ogsaa den offentlige Prostitution, saa kan Politiet altsaa lade enhver drive Erhverv ved Utugt; det bliver først strafbart i det Øjeblik, Politiet har givet en Advarsel, og denne Advarsel ikke er efterkommet; før bliver det ikke strafbart. Jeg hørte derfor ogsaa nok, at den ærede Ordfører nu var bleven betænkelig ved sit eget Forslag og sagde, at han godt kunde gaa med til, at disse tre Ord gik ud; men jeg spørger da den ærede Ordfører: Hvorfor i Alverden har den ærede Ordfører ikke stillet Forslag derom? Anser han virkelig Kilden til hele Ondet for en saa ligegyldig Ting, at efter at denne Sag har ligget i Udvalg i en hel lang Narrække, har den ærede Ordfører endnu ikke kunnet stille Forslag om, at disse 3 Ord, Kilden til hele Uhykken, udgaa, men møder med Forslaget her for Tinget i en saadan Stikelse, at den offentlige Prostitution aldeles ikke derved vil blive affattet (Ordføreren [Tang]: Jeg har for stillet Forslag derom). Den ærede Ordfører siger, saavidt jeg hører, at han har for stillet Forslag derom, men det kan virkelig ikke hjælpe os i dette Øjeblik. Hvis Tinget vedtager den ærede Ordførers Forslag, saa ville de 280,000 Kvinder og Mænd Landet over, paa hvis Vegne den ærede Ordfører her taler, sige til ham: Ja, men Du har jo svigtet os, Du har jo forraadt